

“BASITA” de Laila Hotait Salas

Em van dir que no havia de recordar res, però jo me'n recorde molt bé

Recorde cada un dels detalls que volien que oblidara.

Recorde perfectament com les seues mirades, les seues paraules em demanaven que oblidara i que no recordara res.

Aquell dia feia sol, molt de sol, un sol que cremava.

La pell. La teua pell

Així és que tu, Basita, tornes a estar en mi, viva i cremant, potser fins i tot morta, però tornes a estar en mi i per sempre. I mentre jo visca, no tornaràs a ser oblidada.

Em van dir què volien que oblidara.

Que aquell dia et va tornar a cridar.

Et va tornar a pegar de mala manera. Et va tornar a insultar de mala manera.

El dolor que sent és per recordar només el teu nom, a penes la teua edat, disset o divuit anys.

Potser puc imaginar la teua veu, però no hi ha fotos teues, Basita, i ningú parlarà de tu, Basita, ningú.

M'imagina que una suïcida no és precisament un bon tema de conversa.

Per què et vas cremar? Què et va tornar a dir?

Crec que mentre tu et cremaves va començar la gran vergonya de la nostra família.